

Med bange anelser om skingerhed og selvfølelse åbner man så bogen og i ét nu gribes man af rystelsen ved de allerførste ord:

“En gang imellem oplever vi noget, som fuldstændigt forandrer vores livsbane, ofte en tilsyneladende ligegyldig hændelse: tilværelsen knipser ad os med fingrene og vi er leverede. Et forarbejde må være gjort, siden læsset ramler, og mit var en glubende interesse for alt muligt, en automatisk koncentration, et tilfældigt opslag i en bog og omverdenen forsvandt.”

Ekkoet runger fra disse ord, efterhånden som aftenen bliver til nat og det ikke længere er de horrible tidsfrister fra Levende Billeders artikelbestillere, der holder en læser fangen til Peter Bastians beretning, men beretningen selv: Strejftøget gennem en musikers oplevelser med Det kongelige Kapel, Den danske Blæserkvintet og en to meter høj bulgarsk klarinettist ved navn Nikola Jankov.

“Medens han spillede stod han bomstille og koncentreret,” skriver Peter Bastian, “men han kiggede i smug på mig med sit venlige blik og et lille skævt indvendigt smil, tilsyneladende fuldstændig uberørt af det følelshav han skabte. Det var forvirrende! Jeg havde altid troet at den sandeste musik blev skabt, når musikeren var helt ude af flippen og glemte sig selv, spillede i en slags rus; og her stod en helt nøgtern mand og sendte intense følelser ind i mig med matematisk præcision.”

STILHED OG SAMBA

Og så fortsætter Peter Bastian, opfyldt af glæden ved den bulgarske blæser, med at berette for os om alt, hvad han har fået kært.

Om næsten ti års studier af teoretisk fysik, som fortsat er en inspirationskilde for en musiker, fordi “den nye fysik er et utroligt effektivt opløsningsmiddel af den gamle virkelighed, og indimellem tager jeg bad i naturvidenskaben”.

Om månedlange vandreture i Lapland, hvor *stilheden* og ensomheden er bagland for den spirituelle udvikling, der er så vigtig for vor fagottist.

Om sambaen, karnevallets musik, der beviser for os, at “det ikke

er muligt at skrive musik ned på noder”, fordi noderne forholder sig til musikken som en båndudskrift til en samtale.

Om Mozart, der er mesteren, der kan tage en håndfuld toner og skabe et tema, der er “så skønt og nuanceret, at vi oplever hans bevægede ansigt skifte udtryk fra tone til tone, og sammen tegner tonerne et så præcist og sanseløst dybt billede af hvad det vil sige at være menneske, at ordene bliver stikkende i halsen; magtesløse”.

Peter Bastians udtryk er som forvandlet, når talesprogets insistende krav om lytten forvandles til skriftsprogets storladne tilbud om indsigt. Den kantede gadedreng bliver til en stor kunstner, der skriver i kærlighedens tale. “Ind i musikken” bobler af overskud, overflod, fortælleglæde og ligeværdighed.

Et menneske fortæller om sin metier – og det bliver til den skønneste musik i læserens ører.

JORDSKÆLVET

Det er ikke nok at få sagt, at “Ind i musikken” tør spås et hit-lignende salg, når den udkommer om nogle dage. Eller at der her er tale om en bog om musik, der i tankekraft og indsigt ubesværet udstråler internationalt format. Eller at bogen litterært set er så suverænt sikker i komposition og sprogbehandling, at man næsten skal tænke på en Benny Andersen eller en Villy Sørensen for at erindre tekster, der med samme legende lethed evner at aflokke sproget dets evne til med munter lumskhed at liste de mest hårrejsende erkendelser ind i læserens bevidsthed.

Alt dette er ikke nok – for det vigtigste er, at “Ind i musikken” giver os det, der mest af alt er behovet, her hen over midten af de firserne, der aldrig blev til det moralens årti, Ejvind Larsen profeterede i Information; et årti hvor ønsket om og modet til at genoplive de spirituelle sider af tilværelsen, der blev ladt i stikken i sidste årti, er endt i en jammerlig samling halleluja-råbende holister, der erklærer at en ny tidsalder er begyndt og helhedstænkningen bevist af den moderne fysik.

Her, i slut-firsernes fortvivlelse over et årti, der aldrig fik lov til at